

и икономическа независимост. Ето защо налага ни се да се спрем, макар и на кратко, на този голям и фатален балкански, а до известна степен, и общоевропейски проблем.

След Берлинския конгрес и последвалата го след няколко години Румелийска революция, която създаде на Балканския полуостров едно, дълго време непризнато от великите сили, фактическо положение, на дневен ред дойдоха македонският и тракийският въпроси, които бяха неразривно свързани един с друг.

По първия от тези два въпроса — македонския — се намериха в непосредствен контакт и се сблъскаха претенциите на България, Сърбия и Гърция, а по втория — тракийския — тези на България и Гърция. Не искаме, защото бихме се ненужно отклонили от задачата, която сме си поставили, да разглеждаме тук на това място доводите на трите съперници, както и да преценяваме основателността на изтъкваните от всяка една от тях претенции. Ще отбележим само факта, че тези претенции бяха във висша степен несъвместими помежду си и че създадоха едно крайно опасно за мира на Балканите и изобщо за мира в Европа положение.

Официалната политика, която правителствата на Фердинанда следваха по македонския и тракийския въпроси, намираше дълго време изражение във формулата *автономия на Македония и Одринско*. Идеята за автономията на тия две области от турската империя, а най-вече тази за автономията на Македония, бе една най-щастлива и спасителна за разрешението на сложния и залетен македонски проблем идея. Пред всяко друго разрешение на тоя проблем идеята за една автономна Македо-